

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 958/2025
09.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Тајјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Марка Радивојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К.бр. 137/22 од 24.05.2024. године и Вишег суда у Јагодини Кж1.бр. 134/24 од 31.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Марка Радивојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К.бр. 137/22 од 24.05.2024. године и Вишег суда у Јагодини Кж1.бр. 134/24 од 31.03.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини К.бр. 137/22 од 24.05.2024. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од 3 месеца у коју је урачунато време проведено у притвору од 14.05.2024. године до 24.05.2024. године. Према окривљеној је изречена мера безбедности одузимање предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1.бр. 134/24 од 31.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и пресуда Основног суда у Јагодини К.бр. 137/22 од 24.05.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Марко Радивојевић у смислу члана 485.

став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине или исте преиначи и окривљену ослободи.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се вештачење од стране НЦКФ Центра из Ниша од 26.12.2023. године никако није могло прихватити, јер се у записнику о обављеном вештачењу на страни 2. јасно позива на незаконит доказ и то раније изузет записник о обављеном вештачењу од 02.03.2021. године. Према ставу одбране, орган вештачења у поновљеном поступку, а имајући у виду да се изузети записници стављају у посебно запечаћен омот није могао да зна које су првобитне карактеристике и особине и маса вештаченог материјала, нити количину материјала која је остала, те се и записник са поновљеног вештачења морао изузети.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљене указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 4, став пет и страни 5, став један, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева означава повреде закона из члана 16. став 1. ЗКП и повреде закона из члана 246а став 1. и члана 112. став 15. и члана 5. КЗ, док у преосталом делу образложења захтева указује на погршено и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП оспоравајући доказну снагу вештачења - записника о вештачењу НЦКФ Центра из Ниша од 26.12.2023. године.

Поред изнетог, бранилац окривљене у захтеву наводи и да је у изреци пресуде наведено да је одузета супстанца од окривљене на списку психоактивних супстанци према извештају „Службеног гласника Републике Србије“ број 40/23 од 17.05.2023. године из чега произилази да је окривљеној стављено на терет да је забрањену супстанцу држала према пропису који ће важити две пуне године након наводно учињеног кривичног дела.

На описани начин, по ставу Врховног суда, бранилац окривљене указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, односно на неразумљивост изреке.

Међутим, повреде закона из члана 440, члана 16. став 1. члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 246а став 1. и члана 112. став 15. и члана 5. КЗ не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд захтев, у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић